

ART

Mor Jordi Fulla, el pintor exigent i meditatiu

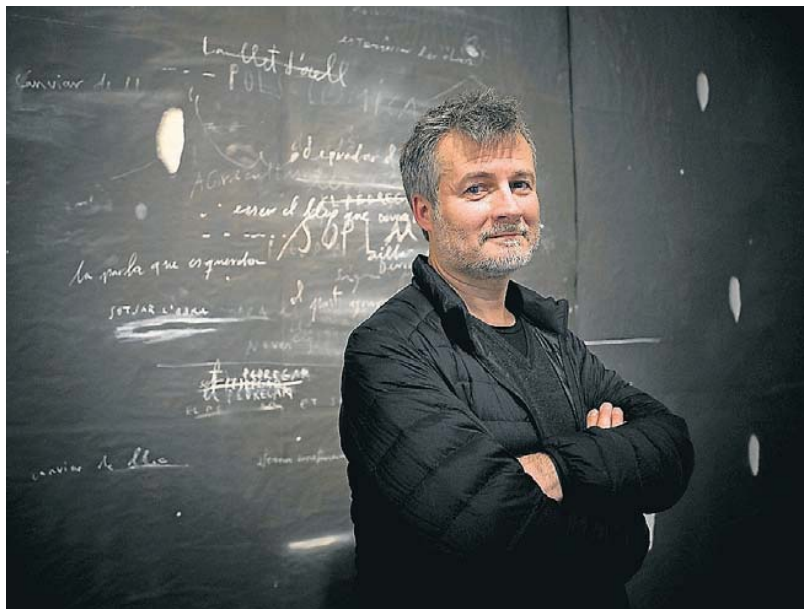
L'artista igualadí, de 52 anys, era un dels més destacats de la generació dels 90

ANTONI RIBAS TUR
BARCELONA

Els records del pintor Jordi Fulla, mort ahir de manera sobtada als 52 anys, estan impregnats de la imatge de l'artista en el seu taller. El podia tenir a vessar de treballs d'altres artistes per mostrar la feina més íntima del seus col·legues en una exposició concebuda amb la seva companya, la també artista Jo Milne. Però el taller també podia ser un escenari per ensenyar les primeres pintures de cabanes de pedra seca en què va treballar en els últims anys. La desaparició de Fulla arriba just després que culminés el cicle de les cabanes de pedra amb una exposició a la Fundació Vila Casas encara en cartell, i d'anunciar l'inici d'una nova etapa. "A la base del projecte hi havia trobar les cabanes i reflectir-les de manera documental, i al final en surto per reprendre els meus camins propis -havia explicat Jordi Fulla a l'ARA al març-. Volia passar per aquesta experiència i ara m'he de fer meu el resultat per continuar el meu camí. Crec que n'estic content i m'hi sento lligat, tant pel que fa al meu passat com al meu futur".

"L'Andy Goldsworthy català"

Jordi Fulla va néixer a Igualada el 1967. Va ser estudiant i professor de l'escola Eina i actualment formava part del patronat de la Fundació Eina. A més, la seva formació va estar marcada per una estada a París i més endavant va fer diversos viatges

a l'Orient. Per als responsables de la Fundació Vila Casas, que ahir van fer pública la notícia de la seva mort, era un artista "destacat" de la generació dels anys 90 per la seva reivindicació de la pintura "des d'una mirada conceptual". "Ha mort en un mal moment perquè podia consolidar l'espai propi que havia adquirit", lamenta la historiadora i crítica Pilar Parcerisas. "Jordi Fulla va anar evolucionant d'una pintura sensible, abstracta, fins a una conscièn-

cia de la natura i l'Univers, cap a una connexió còsmica entre l'home, el planeta Terra i l'Univers. Era l'Andy Goldsworthy català", afegeix Parcerisas, fent referència al conegut artista ecologista britànic.

El conservador d'art de postguerra del Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC), Àlex Mitrani, també lamenta que Jordi Fulla hagi mort en un moment d'apogeu. "La seva obra ja era madura fa força anys, però anava a més. Estava en

un moment àlgid, de màxima maduresa. Estava a punt de revelar-se al gran públic. Feia una pintura de meditació, de reflexió sobre la imatge", explica Mitrani.

La pintura expandida

Entre les exposicions recents més destacades de Jordi Fulla hi ha la que va fer al Museu de Montserrat l'any 2017, titulada *Anatomia d'una illa a ulls clucs*. "En aquesta exposició es va poder veure com expandia la pintura en l'espai mitjançant la instal·lació. També d'una manera molt clara el seu orientalisme, des del desprendre del barroquisme que hi ha en la cultura occidental, per avançar i mirar el món amb distància i des del silenci -explica Parcerisas-. Convidava els espectadors a entrar en aquest espai de consciència". A més de l'exposició de la Fundació Vila Casas, titulada *Jordi Fulla. Llindar i celistia*, hi ha una altra exposició de l'artista en cartell al centre andorrà Cal Pal.

Per a Parcerisas, la generació dels anys 90 a la qual pertany Fulla "encara està per estudiar", i de la tasca de Fulla en destaca que es va mantenir fidel "al dibuix, a la pintura i a la instal·lació sense renunciar a la imatge i la figuració". En tot cas, va saber portar-los al segle XXI. "Va persistir en el llenguatge de la pintura, però no d'una manera nostàlgica, sinó molt contemporània. Va generar unes imatges ambigües entre el realisme i l'abstracció, el paisatge i la textura. Eren molt reconeixibles", conclou Mitrani.

Jordi Fulla a l'exposició que li dedica la Fundació Vila Casas fins al juny.

CRISTINA CALDERER